

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 września 2022 r. w sprawie o sygn. akt I C 355/20 z powództwa T. S. przeciwko S. S. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi:

1. oddalił powództwo w całości;
2. zasądził od T. S. na rzecz S. S. kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- a. Art. 6 Kodeksu cywilnego poprzez całkowite pominięcie obowiązku wykazania, że:

- rachunek zarejestrowany na Pozwanego należy do jego matki J. S.,
- Powódka T. S. była poinformowana, że udziela pożyczki niewypłacalnej J. S., a faktycznym właścicielem rachunku bankowego nie jest Pan S. S., a jego matka J. S..
- Pozwany wykazał, by kiedykolwiek wcześniej przed złożeniem sprzeciwu od nakazu zapłaty kwestionował, by przelane na jego rachunek środki nie były pożyczką.

- b. Art. 6 w związku z art. 720 §2 Kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na ustaleniu iż przekaz pieniężny nie stanowi dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy pożyczki o czym mówi wyżej wymieniony przepis.

- c. Art. 720 §2 Kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię polegającą na ustaleniu, że ustawodawca nie wymaga formy pisemnej umowy pożyczki ad probationem i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność treści umowy pożyczki.

2. Naruszenie przepisów postępowania, a to:

- a. Art. 229 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez uznanie, iż wymagają udowodnienia okoliczności przyznane przez stronę przeciwną, to jest fakt udzielenia pożyczki, strony umowy pożyczki oraz wysokość udzielonej pożyczki.

- b. Art. 247 Kodeksu cywilnego poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków ustnie i na piśmie przeciwko osnowie dowodu z dokumentów oraz przeciwko osnowie dokumentu potwierdzającego udzielenie pożyczki w przypadku, w którym forma pisemna jest zastrzeżona dla celów dowodowych.

- c. Art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dokonanie błędu w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, iż treść przelewów zrealizowanych zarówno przez Powódkę, jak i Pozwanego nie pozwala na stwierdzenie, iż obie strony zawarły umowę pożyczki.

- d. Art. 233 §2 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 227 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny dowodów.

W konkluzji podniesionych zarzutów, Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych zarówno za postępowanie w pierwszej, jak i drugiej instancji, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania. Apelujący wniósł także o przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej i umożliwienie mu wzięcia udziału w rozprawie w trybie zdalnym.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje powódki była bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym zgodnie z art. 505⁹ § 11 KPC apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³ § 2 KPC jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podkreślić należy, iż w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 roku, OSNC Nr 6 z 2008 r. poz. 55 oraz Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 30.03.2022r III Ca 1538/21).

Należy zauważyć, że postępowanie apelacyjne, które wprawdzie jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednak zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego. Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Przede wszystkim podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł zostać uznany za skuteczny. Należy wskazać, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005 r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącego zabrakło w rozpoznawanej sprawie, przez co niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Podniesione przez A. zarzuty stanowią wyłącznie gołosłowną polemikę z treścią uzasadnienia Sądu I instancji. Skarżący argumentował, że dokonane przelewy przez Powódkę i Pozwanego pozwalają stwierdzić, że strony zawarły umowę pożyczki. Taka argumentacja Skarżącego nie zasługuje na aprobatę. Prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego jasno wynika, iż zamiarem Powódki było zawarcie umowy pożyczki z J. S., nie zaś z jej synem – Pozwanym S. S., brak jest także dowodu, z którego wynikało by oświadczenie woli Pozwanego na zawarcie pożyczki. W niniejszej sprawie, pomiędzy Powódką a Pozwanym doszło jedynie do dwóch przelewów. Zdaniem Sądu Okręgowego, ta okoliczność nie jest wystarczająca do uznania, iż przelewy te, były przejawem woli zawarcia pomiędzy Powódką a Pozwanym zawarcia umowy pożyczki. Należy także zwrócić uwagę, że w tytułach przelewów zamieszczone zostało wyłącznie słowo „pożyczka”, które nie wskazuje na zawarcie konkretnej umowy. W konsekwencji zatem, Powódka w przedmiotowej sprawie nie określiła zachowania Pozwanego, z którym należy wiązać skutek w postaci złożenia oświadczenia woli o zawarciu umowy pożyczki. Wobec powyższego także zarzuty naruszenia art. 229 k.p.c. oraz 247 k.p.c. są bezzasadne.

Zarzuty naruszenia art. 6 k.c. jest chybiony. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. to na Powódce spoczywa ciężar udowodnienia faktu zawarcia umowy pożyczki między nią a Pozwanym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zatem lekceważenie dokumentowania przez powódkę swoich stosunków majątkowych nie może prowadzić do skutków niekorzystnych dla innych osób. Oznaczenie stron umowy stanowi istotny element każdej umowy.

Także zarzut napuszenia art. 720 § 2 k.p.c. jest bezzasadny. Zgromadzony w materiał dowodowy potwierdza jedynie dokonanie między Powódką a Pozwanym przelewów, natomiast ustalone fakty nie pozwalają przyjąć, iż te przelewy stanowią przejaw zgodnego zamiaru zawarcia umowy pożyczki. Jak prawidłowo wskazał Sąd pierwszej instancji, umowa pożyczki ma charakter konsensualny, więc do przyjęcia, że strony zawarły umowę pożyczki nie jest wystarczające ustalenie, że został dokonany przelew. W ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie brak okoliczności, które wskazują na zawarcie w drodze zgodnego zamiaru umowy pożyczki pomiędzy Powódką a Pozwanym.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywieziona przez powódkę apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego i w konsekwencji podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 r. poz. 1800 ze zm.) zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w apelacji.